

ΕΥΞΕΙΝΟΝ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΤΟΣ Β'. — ΤΕΥΧΟΣ ΛΕ'.

4 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1882.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡμερολόγια Νεχροῦ Ζεύου. — Οἰκογενιακὸν δράμα — Ἀνάμικτο.. Τὸ
σιγάρων. Οἱ γονεῖς παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς. Τὰ πρῶτα δόγματα τῆς
Προόδου. Ὁμιλίαι τῶν Ἀδυστινίων πρὸς τὸν βούν. — Διπλῆ ἄ
χροστιχίς. — Εἰδήσεις

ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Δ. ΞΙΦΙΛΙΝΟΥ

1882

ΕΥΞΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΤΟΣ Β'.

4 ΣΗΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1852.

ΤΕΥΧΟΣ Α5'.

Ἐλλείψει ἐπαρκούς συνδρομῆς καὶ ὑποστηρίξεως παύομεν πλέον τὴν ἔκδοσιν τοῦ ἡμετέρου Περιοδικοῦ καὶ τὸ ἀνά χεῖρας φύλλον εἶναι τελευταῖον τῆς νέας περιόδου. Ἀπὸ μηνῶν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι ἐκδίδοντες τὸ Περιοδικὸν τοῦτο μίαν ὑπερέφομεν γλυκείαν ἐλπίδα ὅτι τυγχάνοντες τῆς προσηκούσης ὑλικῆς καὶ ἠθικῆς υποστηρίξεως ἠθέλομεν ὁσημέραι προβεῖ εἰς τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἔργου καὶ καθιστῶντες αὐτὸ ἐφάμιλλον πρὸς τὰ ἀλλαχοῦ ἐκδιδόμενα ὅμοια συγγράμματα θὰ ἦτο δυνατόν νὰ καλύψωμεν τοῦλάχιστον τὰς πολλὰς καὶ ποικίλλας δαπάνας, εἰς ἃς ὑποβαλλόμεθα. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐφύσθημεν τῶν ἐλπίδων καὶ μετὰ τόσας ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς δυσχερείας ἃς ὑπερικήσαμεν καὶ μετὰ τόσα ἀδιάλειπτα κωλύματα ἅπερ ἠδυνήθημεν νὰ ὑπερβάλωμεν βλέποντες τὰ ὄνειρά μας ματαιούμενα ἀφικόμενοι ἤδη εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων ἡμῶν δὲν δυνάμεθα περαιτέρω νὰ προχωρήσωμεν, ἔχομεν ἐν τούτοις τὴν συναίσθησιν ὅτι τὸ καθήκον ἡμῶν ὅσον τὸ ἐν ἡμῖν ἐξεπληρώσαμεν, διότι ἰδρύσαντες τυπογραφεῖον καὶ ἐκδόντες τὸ ἀνά χεῖρας φύλλον ἀπεβλέπομεν μᾶλλον εἰς

τὴν κοινὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, πεισθέντες ὅμως ἐκ πείρας ὅτι εἰς τὸ κοινωφελές τοῦτο ἔργον δὲν τυγχάνομεν τῆς δεούσης υποστηρίξεως παρὰ τῶν ἀρμοδίων ὅπως καλύψωμεν τὰς δαπάνας τοῦλάχιστον τῆς ἐπιχειρήσεως ταύτης ἐγκατελείψαμεν τὸ ἔργον. Εὐτυχῶς δι' ἡμᾶς διότι ἐξ αὐτῆς δὲν ἐζητήσαμεν πώποτε τὰς ἐλπίδας τῆς οἰκονομικῆς προαγωγῆς τῶν ἐργασιῶν καὶ τοῦ μέλλοντός μας καὶ τοῦτο ἴσως θὰ πείσῃ καὶ τοὺς μᾶλλον δυσπίστους ὅτι εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην δὲν προέβημεν ἐξ ἐμπορικοῦ πνεύματος καὶ ἐπ' ἐλπίδι κερδοσκοπίας. Ἐν τέλει καθήκον κρίνομεν ὅπως ἐκφράσωμεν δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς πάντας τοὺς συνδραμόντας τὸ φύλλον ἡμῶν τοὺς τε ἐν τῇ πόλει καὶ τῇ ἀλλοδαπῇ καὶ εὐχόμεθα ὅπως ἄλλοι δεξιώτεροι καὶ ἀρμοδιώτεροι ἡμῶν ἐπαναλάβωσιν ἐπιτυχέστερον τὸ ἔργον.

ΝΕΑΡΟΥ ΖΕΥΓΟΥΣ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ.

μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

ὑπὸ

Α. Π. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ.

(συνέχεια· ἴδε προηγ. φυλλ.)

— Καὶ διακοπτομένη αἴφνης:

— Μὰ δὲν τὰ ἐκαταλάμβανες ἐσὺ αὐτὰ τὰ ὠραῖα λόγια ποῦ μοῦ ἔλεγες τότε;

— "Ὀχι· ἐγὼ δὲν ἤξευρα τί ἔλεγα.

— Τὰ εἶχες ὅμως τοῦλάχιστον στόνοῦ σου;

— "Ὀ! βεβαίως.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιῶδες· ἐξακολουθῶ λοιπὸν:

α Βίς ταῦτα δ' ἐγὼ ἀντὶ πάσης εὐχαριστήσεως ἀπαντῶ ξηρῶς:— Δέχομε λοιπὸν, Κύριε· καὶ πότε εἶναι δυνατόν νὰ δοκιμάσωμεν τὸν ἵππον; — Ἄλλ' ἐγὼ, Δεσποινίς, ὠδήγησα, ἤδη αὐτὸν ἐνταῦθα θέλω παραχωρήσει ὅπως τὸν δοκιμάσητε ἐπὶ δέκα ἢ καὶ δεκαπέντε ἡμέρας· διότι ὅσῳ πλέον δοκιμάζει τις βεβαίως τόσῳ καλλίτερον. — "Ὀ! Κύριε μὲ ὑπο φέροντε τὰ μέγιστα· εἶναι ὅμως περιττὸς τοσούτος χρόνος· ἐγὼ δὲ αὐριον δοκιμάσασα θέλω δηλοποιῆσαι ἡμῖν διὰ τοῦ πατρὸς ἀμέσως. — "Ὀχι, Δεσποινίς· παρακαλῶ ἡμᾶς ὅπως τὸν φυλάττητε ὑπὸ δοκιμασίαν ἐπὶ τρεῖς τοῦλάχιστον ἡμέρας, χωρὶς ποσῶς νὰ νομίζητε ὅτι τούτο μὲ ἐνο-

χλεῖ. — "Ἐστὼ λοιπὸν, Κύριε· δέχομαι ἐκφράζουσα ἅμα πρὸς ἡμᾶς τὴν εὐγνωμοσύνην μου. »

α Ἐνῶ δ' ἐγερθεὶς ἀπεχαιρέτησε καὶ ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ, λέγει ἡ μήτηρ— Ἄλλ' Ὀλυμπιάς, λέγει, ἐλησμόνησας σπουδαῖόν τι τὸ τοῦ ἵππου τίμημα!... Ἄχι τὴν μητέρα μου τὴν ἀγαπῶ πολὺ, μάλιστα· ἐξ ὄλης καρδίας· τὴν στιγμήν ὅμως ἐκείνην (ἐξομολογοῦμαι ἐπὶ τούτου τοῦ χάρτου τὴν ἀμαρτίαν μου) τὴν στιγμήν ἐκείνην μόνον ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς στιγμῆς, οὐχὶ περισσώτερον ἐμίσησα αὐτήν! καὶ ὅμως εἶχε δίκαιον! Ἄλλὰ πῶς νὰ ἔλθω μετ' ἐκείνου εἰς ἀμέσους διαπραγματεύσεις περὶ ὄντως εὐτελοῦς καὶ ποταποῦ ζητήματος, τοῦ τῶν χρημάτων! ἔπειτα ἐνῶ ὁ ἵππος ἤξιζεν ἴσως καὶ πέντε χιλιάδας φράγκα, ὁ πατήρ μόνον εἰς ἐμὲ τρεῖς χιλιάδας ὑπεσχέθη! Ἐπιτέλους λοιπὸν μετὰ μεγάλης δυσκολίας— Κύριε, λέγω, πραγματικῶς... Καὶ ἐκεῖνος λαθῶν εὐτυχῶς τὸν λόγον— "Ὀ! εἶπε Δεσποινίς, μὴ ἐνοχλήσθε διὰ τοῦτο αἰεὶ ἡ ἀξία τοῦ ἵππου δὲν εἶναι μεγάλη— Ναι, Κύριε· ἀλλ' ὁ πατήρ μου ὑπεσχέθη μόνον τρεῖς χιλ. φρ. ἐνῶ ὁ ἵππος ὑμῶν... — Τρεῖς χιλιάδες! ὄχι Δεσποινίς! τὸν ἵππον τοῦτον ἠγόρησα ἀντὶ χιλίων ἐνεκαοσίων φράγκων· ἄλλως τε ὁ πωλῶν πράγματι ὅπερ ἤδη μετεχειρίσθη, εἶναι προδιαθετημένος νὰ μὴ λάβῃ ὅσα ἐδαπάνησεν. »

α "Ὀ! τότε πλέον εἶπον ἐν ἑμαυτῇ: Ἄλλ' οὗτος πραγματικῶς μὲ ἀγαπᾷ! ναι μὲ ἀγαπᾷ, ἀφοῦ καὶ ἐπὶ ζημίᾳ του θέλει νὰ μὲ παραχωρήσῃ ἵππον τὸν ὅποιον ἤξεύρω καλῶς ὅτι περιπαθῶς ἀγαπᾷ! Καὶ τεταραγμένη— "Ὀχι βεβαίως, Κύριε, λέγω· ἀλλὰ νομίζω μάλιστα ὅτι πρέπει κάπως νὰ ὠφελήθητε.— Ἐγὼ, ὦ Δεσποινίς, λέγει ἐκεῖνος· μεγάλως θέλω εὐχαριστηθῆ καὶ μεγάλην μου ὠφέλειαν θέλω θεωρήσει, ἂν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἀποθῶ ἡμῖν διὰ τοῦ ἵππου μου χρήσιμος· ὅπως ὅποτε δ' ἔστε βεβαία ὅτι ἂν ὁ ἵππος φανῇ ὑμῖν κατάλληλος, ὁ πατήρ καὶ ἐγὼ εὐκόλως περὶ τοῦ τιμήματος θέλομεν συμφωνῆσαι. Καὶ τότε χαιρετήσας κύκλω τὴν μάμμη, τὴν μητέρα, ἐμὲ, τὸν Γεώργιον, τὸν Πῶπ, πάντας ἐν γένει ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ, ὅτε σταματᾷ πάλιν ἐπὶ τῆς φλοῖας τῆς θύρας καὶ φαίνεται ὅτι πραγματικῶς μετὰ λύπης ἀναχωρεῖ. »

— "Ὀ! πραγματικῶς, πραγματικῶς!

α Ἐπειδὴ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του ὅπως ὄσση εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ἐξηγήσεις τινὰς, τὸν ἵππον ἀφορώσας, ἡ μάμμη ἥτις δὲν μισεῖ τοὺς στρατιωτικούς οὐδὲ ὁμοιάζει ποσῶς τὴν μητέρα κατὰ τοῦτο, λίαν εὐγενῶς φερομένη— Ὀλυμπιάς, λέγει, καταβῶμεν μετὰ τοῦ Κυρίου ὅπως ἴδωμεν τὸν ἵππον· διότι νομίζω ὅτι Ὀλυμπιάς ἀποσιδιάζει. »

α Καταβάντες δὲ ὁ Γεώργιος, ἡ μάμμη, ὁ Πῶπ, ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ εὐρίσκομεν κρατούμενον ὑπὸ στρατιώτου τὸν ἵππον καὶ

ἐπ' αὐτοῦ ἐπίσασμα γυναικίον, ὅπερ ἐνῶ ἐγὼ ἔβλεπον ἀποροῦσα, ἐκεῖνος— Τὸ ἐπίσασμα τοῦτο, λέγει εἶχον διὰ τὴν ἀδελφὴν μου, ἥτις πολλάκις μὲ συνόδευεν εἰς τὸν περίπατον· καὶ ἐπειδὴ οὐδαμῶς θέλω νὰ ἐπέλθῃ ὑμῖν ἀπαίσίον τι, διέταξα πρὸ μικροῦ τὸν δικηγυλῆά μου ὅπως ἀναβῆ τὸν ἵππον γυναικίῳ τῷ τρόπῳ πρὸς δοκιμασίαν. » Καὶ ἐγὼ στραφεῖσα καὶ ἀναγνωρίσασα τὸν πρὸ τινων ἡμερῶν, μετὰ τοῦ θυρωροῦ συνομιλοῦντα στρατιώτην ἐρυθριῶ, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ λοχαγός· ὡσεὶ δὲ δὲν μὲ ἤρεικε τοῦτο ὁ στρατιώτης λαθῶν τὸν λόγον— Ναι, λέγει, καὶ αὐτὸς ὁ λοχαγός μου ἵππεύσας αὐτὸν γυναικίῳ τῷ τρόπῳ εἶδεν ὅτι... Τότε ἐκεῖνος ἐκεῖνος ἐρυθριᾷ ζωηρότατα, ἐγὼ ὠχριῶ καὶ μένω ἀναυδὸς καὶ ὁ στρατιώτης ὑπὸ φόβου καταληφθεὶς σταματᾷ. Ἐπὶ τέλους δὲ ἐγὼ συγκεκλιμένη μέχρι δακρύων— "Ὀ! πόσον εἶσθαι, Κύριε, καλὸς, λέγω· καὶ, πόσον εἶσθαι καλός! καὶ ἐκεῖνος— Οὐδὲν παράδοξον, Δεσποινίς, οὐδὲν παράδοξον, εἶπεν ἐνῶ ἡ ἐξυπνος μάμμη παρετήρει ἡμᾶς διὰ τῶν μικρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν. Ἄλλὰ τότε ἀφηχθέντως εὐτυχῶς τοῦ Λουίζου συνομιλήσαμεν ἐτι ὀλίγον, ὅτε καὶ ἐξήγησεν ἡμῖν ὁ λοχαγός πῶς καὶ ὅποιον χαλινὸν πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν διὰ τὸν ἵππον, ὅποιον ζωστήρα καὶ ἄλλα πολλὰ, ἀφοῦ μάλιστα ἐδείχθη τοσοῦτον ἀγαθός, ὥστε ὥρισεν ἡμῖν καὶ ὀπόσσην κριθὴν, ὀπόσσην χόρτον καὶ ἄχυρα πρέπει νὰ παραθέσωμεν κα-

θ' ἐκάστην εἰς αὐτόν. Τότε δὲ χαιρετᾷ πάλιν ἄλλ' ἐνῷ ἔμελλε νὰ ἀναχωρήσῃ ἐγὼ προβάσα πρὸς αὐτὸν ἀναγκάζω νὰ σταματήσῃ, καὶ ἐνῷ σφόδρα ἐπεθύμουν νὰ τὸν προσαγορεύσω διὰ λόγων ἡδέων καὶ εὐχαριστηρίων, ἡ συγκίνησίς μου μὲ πνίγει καὶ οὐδένα λόγον εὐρίσκω, ὅπως τῷ ἀποτείνω! ἐκεῖνος δὲ περιμένων με νὰ ὁμιλήσω. — Ὅρισάτε, ἔλεγε Δεσποινίς, ὀρίσατε. Ἡ περίστασις ἦτο κρισιμωτάτη καὶ ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ εὐρω λόγον τινά· ἐν τῇ μεγάλῃ λοιπὸν ταρσῆ καὶ ἀνοησία μου τοὺς ἐξῆς μόνον λόγους δυνήθην νὰ εὐρω: — Εἰπέτέ μοι, Κύριε, παρακαλῶ, πῶς ὀνομάζεται ὁ ἵππος. — Ἄρης ὀνομάζεται. — Εὐχαριστῶ, Κύριε. — Χαίρεται. »

« Ἄφου δ' οὕτως ἐκεῖνος μὲν ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ στρατιώτου φέροντος τὸ γυναικεῖον ἐπίσασμα, ὁ δὲ Γεώργιος μετὰ τοῦ Λουίζου ὠδήγησαν τὸν ἵππον εἰς τὸν σταυλόν, ἡ μάμμη λαβοῦσά με τῆς χειρὸς — Ὀλυμπιάς, εἶπεν, εἰθέ νὰ καθίσωμεν ὀλίγον ἐν τῷ κηπῷ. Καὶ ἐκεῖ μὲ ἐξομολόγησεν, ἐγὼ δὲ εἶπον εἰς αὐτὴν πάντα . . . δηλ. οὐδὲν, ὅτι οὐδὲν ἤξεύρω, οὐδὲν βλέπω, καὶ ὅμως τὸ οὐδὲν τοῦτο εἶναι τι. — Μωρὰ καὶ ἀνόητη λέγει τότε ἐκείνη· μὴ βάλῃς . . . — Ἄλλ' ἐγὼ ὡ μάμμη μου, οὐδὲν βάλλω . . . πάντα δὲ ταῦτα τυχαίως ἐπῆλθον. Καὶ παρακαλῶ μηδεμίαν λέξιν εἶπης εἰς τὴν μητέρα, διότι ἐκείνη οὐδαμῶς ὅπως σὺ

τοὺς στρατιωτικούς ἀγαπῶσα θέλει μὲ περιπαίξῃ. — Πῶς! λοιπὸν ἐγὼ! . . . — Ὡς μάλιστα, μάλιστα, μάμμη· σὺ τοὺς ἀγαπᾷς· καὶ πολλάκις μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ὅτι ἂν ἐνυμφεύομην, δηλ. ὡς ἐκ τύχης λέγω, στρατιωτικόν, ἡ μάμμη λίαν ἠθέληεν εὐχαριστηθῆ. »

« Ἄμα δὲ τῇ ἀναβάσει ἡμῶν παρὰ τὴν μητέρα, ἐκείνη. — Τέλος πάντων ἠλθετε· ἄλλ' εἰπέτέ μοι τί συνέβη, διότι μοὶ ἐφάνη ὅτι ἅπανα ἡ αὐλή ἦτο πλήρης στρατιωτῶν. — Οὐδαμῶς, μητερ, εἶπον ἐγὼ, ἀλλὰ μόνος ὁ Κύριος ἐκεῖνος ἦτο μετὰ τοῦ διαγγελέως αὐτοῦ. — Μετὰ τοῦ διαγγελέως! ἔμαθες λοιπὸν καὶ τὴν τῶν στρατῶνων διάλεκτον; — Ὡ μητερ! τὴν λέξιν ταύτην ἅπαξ μόνον πρὸ μικροῦ ἤκουσα. — Πραγματικῶς, προσέθηκε τότε ἡ μητηρ, ὁ Κύριος μοὶ ἐφάνει ἐξαιρετος νέος· ἔπειτα Ὀλυμπιάς, ἴσως ἀναγινώσκουσα τὸ ὄνομα αὐτοῦ δὲν ἐπαρτήρησας ὅτι εἶνε καὶ κόμης. — Κόμης; — Μάλιστα, ἰδοὺ. — Ἄ ναί! δὲν τὸ εἶχον παρατηρήσει. Εἶναι δυνατόν νὰ ψευσθῇ τις ἀναιδέστερον . . . Ἡ μητηρ μου τότε ἐφάνει πως εὐχαριστημένη. Ὡς εἶναι πολὺ καλὴ ἡ μητηρ μου! ἔχει ὅμως μικρὰν τινα ἀδυναμίαν, ὅτι δηλ. πολὺ ἠθέλε χαίρει βλέπουσά με μαρκισίαν ἢ κόμισσαν, ἐνῷ ἐγὼ οὐδεμίαν σπουδαιότητα ἀποδίδουσα εἰς τὰ ἀξιώματα. οὐδέποτε βεβαίως ἔνεκεν αὐτῶν ἠθέλων ἀγαπήσει ὃν ἄλλως δὲν ἀγαπῶ, ὅπως οὐδ' ἠθέλησεν ἔνεκεν αὐτῶν παύσει τοῦ ν' ἀγαπῶ, ὃν ἀγαπῶ. »

— Ἐτελείωσες;

— Ναί· γιὰ μιὰ ἡμέρα εἶναι ἄρκετὰ, μὲ φαίνεται. Ἔλα τώρα σὺ.

— « Παρασκευῇ τῇ 6ῃ Ἰουνίου. Πρέπει πλέον νὰ δεῖξωμεν ὅτι ἔχομεν καὶ διάκρισιν. Σήμερον λοιπὸν οὔτε εἰς τὸ δάσος θέλω ἀπέλθαι οὔτε ἐπὶ τοῦ μικροῦ ὑψώματος. »

— « Παρασκευῇ τῇ 6ῃ Ἰουνίου. Ἰπεύσασα σήμερον τὴν πρωίαν μετ' ἀρκετῆς, ὡς νομίζω, ἐπιδειξιότητος τὸν Ἄρην εὐρον αὐτὸν ἀξιόλογον θαυμάσιον. Ἐνῷ δὲ ὅτε ἐξῆλθον ἡ μάμμη δὲν εἶχεν εἰσέτι ἀφυπνισθῆ, ἐπιστρέψασα καὶ εἰσελθούσα εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς ὅπως τὴν χαιρετίσω εὐρον αὐτὴν γράφουσαν· καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἐννοήσῃ με εἰσερχομένην ἠθέλησα παιδιᾶς χάριν νὰ τὴν ἐκπλήξω καὶ δὴ ἔβαινον πρὸς αὐτὴν ἐπὶ ἄκρων δακτύλων. »

— Ἔτσι συνηθίζεις πάντα, φαίνεται.

— « Ἐγραφεν ἐπιστολὴν, τῆς ὁποίας μόνον τὰς πρώτας λέξεις « Ἀγαπητέ μοι στρατηγέ » ἠδυνήθην νὰ ἀναγιώσω, ὅτι ἔκρυψεν αὐτὴν μετὰ σπουδῆς· καὶ τότε ἐνεθυμήθην μὲν ὅτι γνωρίζει στρατηγὸν ἐργαζόμενον ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν στρατιωτικῶν καὶ τὰ μάλιστα ἰσχύοντα, ἀλλὰ διατὶ ἔκρυψε τὴν ἐπιστολὴν; . . . Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα γίνεται λόγος περὶ τοῦ ἵππου καὶ τῆς ἐπισκέψεως τοῦ λοχαγοῦ καὶ ἐνῷ ὁ πατήρ ἔλεγεν ὅτι ἐσκόπει τὴν ἐπαύριον νὰ ἀπέλθῃ παρ' ἐκεῖνον εἰσερχεται ὁ ταγματάρχης· οὕτω δὲ τοῦ λόγου πάλιν περὶ τοῦ ἵππου γενομένου καὶ εἰπόν-

τος πάλιν τοῦ πατρός ὅτι τὴν ἐπαύριον σκοπεῖ νὰ ἐπισκεχθῇ τὸν Κον Λεονέλλον θ' ἀναγκασθῇ νὰ μεταβῇ εἰς Παρισίους, εἰς τὰς ὑποθέσεις του. μόλις τὴν μεσημβρίαν, δι' ὅπερ ἐδυσχέραινεν, ὁ ταγματάρχης. — Μὴ λοιπὸν ἐνοχληθῆτε ποσῶς, εἶπεν· ἄλλ' εἶπατε εἰς ἐμὲ ὅτι θέλετε ὅπως τῷ ἀνακοινώσῃ ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸ τίμημα τοῦ ἵππου, εἶναι χίλια ἐνεακόσια φράγκα, διότι ἐκεῖνος μαθὼν ὅτι ἐστὲ γνωστοὶ εἰς ἐμὲ, εὐγενῶς φερόμενος δὲν θέλει νὰ κερδοσκοπήσῃ. Ἄλλὰ δύνασθε ἂν θέλητε, νὰ προσκαλέσητε αὐτὸν εἰς τὸ δεῖπνον μετὰ δέκα ἢ καὶ δεκαπέντε ἡμέρας, ἀνταμείβοντες οὕτω τὴν εὐγενῆ προθυμίαν αὐτοῦ, ὅπως εὐχαριστήσῃ ὑμᾶς, καίτοι εἶναι πιθανώτατον ὅτι δὲν θέλει δεχθῆ τὴν πρόσκλησιν ἡμῶν· διότι ζῶν ὡς ὁσκητῆς ἀπρόσητος διάγει ἅπαντα τῶν ἐκτὸς τῶν γυμνασμάτων χρόνον οἴκοι ἐργαζόμενος . . . Καὶ ταῦτα μὲν συνεφωνήθησαν· ἄλλ' ἐκεῖνος θέλει ἄρα γε ἀρνηθῆ τὴν πρόσκλησιν; δὲν μοι φαίνεται. »

— « Σαββάτῳ τῇ 7ῃ Ἰουνίου. Σήμερον περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν, μετὰ τὴν ἀπὸ τῶν γυμνασμάτων ἐπιστροφὴν, ὁ ταγματάρχης προσελθὼν μοι εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ὑποχρέωσιν νομίζων ὅτι ἔνεκεν αὐτοῦ παρεχώρησα τὸν ἵππον καὶ — Ἰσως μὲν, λέγει, μετὰ τινος ἡμέρας σὲ προσκαλέσωσιν, ὅπως συνδειπνήσητε· ἐγὼ ὅμως γνωρίζων ἤδη τὸν χαρακτήρα σου, ὅπως δικαιολογήσω τὴν μέλλουσαν ἀρνησίαν σου, εἶπον ὀπιθυμῶν δὲν θέλεις δεχθῆ, ὅμοι-

άζων πρὸς ἀπρόσβητον ἀσκητήν. — Ἀλλὰ ταγματάρχα . . . — Τί; μήπως δὲν εἶπον ἀλήθειαν! μήπως δὲν ἀρνεῖσαι πᾶσαν πρόσκλησιν; — Ἀλλ' ἴσως δὲν ἤθελον ἀρνηθῆ ταύτην, ταγματάρχα μου. Ἄ! ἄ! εἶπε τότε ἐκεῖνος· λοιπὸν φαίνεται ὅτι δὲν ἐνόησα καλῶς τὸ πρᾶγμα· παραχωρεῖς ἀντὶ χιλίων ἐνεακοσίων μότων φράγκων ἵππον τιμώμενον ἀναμφιβόλως πέντε χιλιάδων καίπερ τὸ κατ' ἀρχῆς ἀρνούμενος . . . Ἔ, ἔ, ἔχει λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς φαίνεται ἡ ξανθή. — Μάλιστα, ταγματάρχα μου· ἀφοῦ τὸ θέλετε, ὁμολογῶ ὑμῖν ὅτι μοι φαίνεται θελκτικωτάτη. » Οἱ λόγοι οὗτοι μὲ διέφριγον, διότι πρῶτον μὲν μεγάλως εὐχαριστοῦμαι ὁμίλῳν περὶ ἐκείνης, ἔπειτα δὲ μοι ἐφάνετο σκληρόν, ὡς μυστικουμβουλὸν μου νὰ εἶχον μόνον τὸν Πικέτον. Ἐνῶ δὲ παρόντων καὶ τῶν ἄλλων ἀξιοματικῶν ἀνεγινώσκοντο τὰ πρακτικὰ τῆς προτεράϊας, ὅτι δηλ. ὁ δεῖνα ἵππος ἐπεσεν, ὁ δεῖνα στρατὸς ἀπουσίασεν ὁ δεῖνα ἵππος ἐδήχθη κ τ λ. κ τ λ. ὁ ταγματάρχης καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον τῆς ἀναγνώσεως συστρέφει τὸν παχὺν καὶ ξανθὸν αὐτοῦ μύστακα ἐβλεπε μειδιῶν ἐμὲ, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἀπερχόμενος. — « Παράδοξον, ἔλεγεν, ὁ ἄγριος ἀρχίζει νὰ ἐξημερώνηται » Καὶ καλὸς μὲν καὶ ἐξαίρετος ὁ ἀνὴρ, ἀλλ' ἔνεκα τῆς ὑπερβολικῆς αὐτοῦ φλυαρίας δὲν ἀμφιβάλω δυστυχῶς ὅτι τὸ μυστικόν μου ἐν σμικρῷ θέλει κοινωθῆ εἰς ἅπαν τὸ τάγμα! »

— « Σαββάτῳ τῇ 7ῃ Ἰουνίου. Ἀλλὰ τὰ πράγματα ἀποβαίνουσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον παράδοξα! καὶ ἐν ὄνειρῳ εἶδον αὐτὸν τὴν νύκτα ταύτην συνομιλοῦντα μετὰ τοῦ Κου Γαμβέττα, ὅστις ἀνεμίχθη ἴσως εἰς τὸ ὄνειρον διότι χθὲς πολὺς περὶ αὐτοῦ λόγος ἐγένετο. Εἶδον λοιπὸν αὐτὸν, ὄχι τὸν Κον Γαμβέτταν, ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν Κον Λεονέλλον, ἀρχιστρατήγον καὶ κυβερνήτην ἅπαντος τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, ἐπιστρέφοντα ἐκ μεγάλης νίκης ἣν ἤρατο κατὰ πολυκρίθμων ἐχθρῶν. Καὶ προσελθὼν αὐτῷ ἐν τῷ πεδίῳ τοῦ Ἄρεως, ἐν Παρισίοις ὁ Κος Γαμβέττας — Στρατηγέ! εἶπεν· ἀνεδείχθης Βονοπάρτης, γενοῦ λοιπὸν καὶ Ναπολέων (1) » καὶ ἅμα ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως στέφη αὐτὸν Ἀλλ' ἐκεῖνος μετὰ θαυμασίας μετροφροσύνης. — « Ὁχι, ὄχι, ἔλεγεν· ἀρκεῖ μοι τὸ Βονοπάρτης τοῦ δὲ Ναπολέων ἀπαλλάσσομαι. » Καὶ ὁ Προθυπουργός. — Φυλάττω λοιπὸν ἐγὼ τὴν ἐξουσίαν, εἶπεν . . . Ὅποσον παράδοξα ἀληθῶς καὶ ἀσυνάρτητα τὰ ὀνειράτα! ἀλλ' ὅποσον ἀνόητος καὶ ἐγὼ, ἡ γράφουσα αὐτά! »

« Σήμερον ἵππευσα πάλιν τῶν Ἄρην ὅστις μοι ἐφάνη ἐπίσης ἐξαίσιος ὡς καὶ χθὲς· ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν φαίνεται, βεβαίως ἵνα μὴ ὑποληφθῆ ἀδιάκριτος. Τὴν δὲ ἐ-

(1) Ὁ Ναπολέων στρατηγῶν μὲν ἐκαλεῖτο διὰ τῶν ἐπιθέτων αὐτοῦ, Βονοπάρτης· αὐτοκράτωρ δὲ μετὰ ταῦτα γενόμενος ὠνομάσθη Ναπολέων Ιος.

σπέραν ἐλθόντος πάλιν τοῦ ταγματάρχου ἢ μὲν μήτηρ ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ αὐτοῦ προεῖδε διὰ μικροῦ μορφασμοῦ τὴν δυσἀρεσκείαν τῆς ἐπὶ ταῖς συχναῖς αὐτοῦ ἐπισκέψεις, ὁ δὲ ἀναβάς καὶ εἰπὼν ὅτι συνεφώνησε χίλια ἐνεακόσια φράγκα τὸ τοῦ ἵππου τίμημα προσκαλεῖ τὸν πατέρα ὅπως περιέλθωσιν ὀλίγον εἰς τὸν κήπον ἐνθα κρατεῖ αὐτὸν ἐπὶ τέταρτον τῆς ὥρας. Τότε ἡ μήτηρ μετ' ἀνυπομονησίας λέγει πρὸς ἐμέ: — Ἀλλὰ τί παθὼν οὗτος προσπαθεῖ νὰ ἐπιφέρῃ καταρροὴν εἰς τὸν πατέρα σου; Φέρε αὐτῷ τὸν πῖλόν του καὶ προσπάθησον ἐπιδειξίως ὅπως ἀναγκάστῃς νὰ εἰσέλθῃ. — Ἀμέσως, μήτηρ· εἶπον ἐγὼ καὶ μεταβάσα μετὰ τὸν πῖλον εἰς τὸν κήπον ἀκούω μακρόθεν: « Σᾶς λέγω ὅτι εἶναι ἀδάμας· ναι ἀδάμας » καὶ ἔπειτα: « Σσσο! . . . σιωπή! » καὶ μεταβαλόντες ἀμέσως τὴν ὑπόθεσιν τῆς συνομιλίας ἔλεγον ἄλλα . . . Ὡ! τοῦτο εἶκαι λίαν ἀπότομον! μήπως οὕτως εὐθὺς προέβη διὰ τοῦ ταγματάρχου εἰς γάμου προτάσεις; μήπως τοιαῦτα τὰ τῶν στρατιωτικῶν ἔθιμα; Σπεῦδε βραδέως, Κύριε! δὲν ἀρκεῖ μία μόνη συνέντευξις, ἐν ἣ ἰάλιστα ἀπλῶς καὶ μόνον περὶ κρητῆς καὶ ἀχῦρων λόγος ἐγένετο! Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ μὲν ταγματάρχης ἀναχωρεῖ, ὁ δὲ πατήρ φαίνεται σκεπτικός καὶ ἔμφροντις· ὅτε δὲ περὶ τὴν ἐνδεκάτην ἀσπασθεῖσα αὐτὸν ἐμελλον νὰ ἀπέλθω εἰς τὸν κοιτῶνά μου, λαβὼν με ἐκεῖνος καὶ ἀπὸ τῶν δύο χειρῶν — Λοιπὸν, λέγει, εἶσαι εὐ-

χαριστημένη ἐκ τοῦ ἵππου τοῦ κυρίου ἐκείνου; Καὶ ἐγώ: — Ὡ! μάλιστα, πάτερ μου· δὲν ἤξεύρω πόσον ὑπερβολικῶς ἀγαπῶ τὸν προσφιλῆ μου Ἄρην! . . . Ἐπειδὴ ὅμως δυστυχῶς ὁσάκις ὁμίλῳ περὶ τοῦ ἵππου του νομίζω ὅτι περὶ αὐτοῦ τούτου ὁμίλῳ, μοι φαίνεται ὅτι ἐπροδόθην πάλιν, διότι μετὰ πολλῆς ζέσεως καὶ χαρᾶς ὠμίλησα. Ἀλλ' ὁ ἀδάμας; . . . τίς ὁ ἀδάμας; . . . βεβαίως ἦ ἐκεῖνος ἦ ἐγώ! »

— « Κυριακῇ τῇ 8ῃ Ἰουνίου. Σήμερον λαμβάνω παρὰ τῆς ἀδελφῆς μου τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

« Ἀγαπητέ μοι ἀδελφέ. Χθὲς καὶ σήμερον ἅπαντα τὸν χρόνον εἰς ἐπισκέψεις δαπανήσασα καὶ πειραθεῖσα ὅπως ἐπιδειξίως ζητητῶ πληροφορίας πανταχόθεν τὰ κάλλιστα ἔμαθον περὶ τῆς οἰκογενείας Λαμπριανοῦ. Ἡ μὲν λοιπὸν οἰκογένεια καλή καὶ εὐγενῆς καὶ ἅμα κάτοχος ἱκανῆς περιουσίας διὰ κόπου καὶ ἀρετῆς κτηθείσης· ἡ δὲ θυγάτηρ ἄγγελος ἀληθῆς, ὡς οἱ πάντες μοι ἔλεγον. Ἐπιχεῖρησον λοιπὸν, λοχαγέ μου, ἀφοῦ ἡ καρδιά σου σὲ προσκαλεῖ· ἡ ἀδελφή σου. »

— Ἐξίσταμαι! καὶ ἄκοντος ἄρα ἐμοῦ ὁ ἔρωσ φαίνεται! ἡ δὲ ἀδελφή ἐνόησεν αὐτό! Περὶ δὲ τὴν ἐσπέραν ἐτέρα ἐπιστολή, παρὰ τοῦ πατρὸς, δι' ἧς προσκαλοῦμαι νὰ δειπνήσω μετ' αὐτῶν τὴν προσεχῆ τετάρτην· καὶ ἠθέλησα μὲν νὰ ἀπαντήσω ἀμέσως, ἀλλὰ φοβούμενος μὴ φανῶ

σπεύδων αναβάλλω τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν αὔριον. »

— α Κυριακῇ 8 η Ἰουνίου. Σήμερον τὴν πρωίαν ἀφυπνισθεῖσα ἐνωρίς κατέβην ἀμέσως εἰς τὴν θύραν, ἐπειδὴ εἶδον τὸν γραμματοκομιστὴν εἰσερχόμενον, καὶ βλέπω ἐπιστολὴν διευθυνομένην πρὸς τὴν μάμμη, ἐπιστολὴν μεγάλην καὶ φέρουσαν σφραγίδα μετὰ τῶν ἐξῆς γραμμάτων: *Γαλλικὴ δημοκρατία, ἐπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν, τμήμα τοῦ προσωπικοῦ.* Ἀναμφιβόλως τὸ μέλλον μου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης! διότι εἰμὶ βεβαιωτάτη ὅτι ἡ μάμμη πληροφορίας περὶ τοῦ λοχαγοῦ ἐζήτησεν. Ἐπιστρέψασα λοιπὸν κρύφα εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ περιμείνας μέχρι τῆς δεκάτης ὥρας, ὅπως ἐκείνη ἐγερθεῖσα ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἀναβαίνω ἐπὶ τέλους, ὅτε ἐκείνη — α Ἄ! καλῶς τὴν μικράν μου » λέγει καὶ μετὰ πολλῆς εὐθυμίας με ἀσπάζεται λίαν φιλοστόργως, φιλοστοργώτερον τοῦ συνήθους. Λοιπὸν ἡ μάμμη λίαν εὐθυμος! λοιπὸν ἡ ἐπιστολὴ εὐχάριστος! βεβα! καὶ τὰ πάντα βαίνουσι κατ' εὐχὴν! . . . Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἡ μάμμη ἀποτεινομένη πρὸς τὸν κατέρα, ὅστις ἕνεκα τῆς ἐορτῆς δὲν ἀπῆλθε σήμερον εἰς Παρισίους, λέγει πρὸς αὐτόν: Ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ὀμιλήσω κατ' ἴδιαν. — Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ λέγει ἐκεῖνος καὶ εἰσέρχονται ἀμφότεροι εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ μάμμη ἠθέλησε νὰ τῷ δεῖξῃ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ στρατη-

γοῦ ἐκείνου. . . Ὡ! εἶναι φιλόπατρις ἡ μάμμη μου, καὶ πολλάκις ἤκουσα αὐτὴν λέγουσαν ὅτι οὐδὲν εὐγενέστερον τοῦ στρατιωτικοῦ σταδίου καὶ ὅτι αἱ μητέρες αἱ ἀπλῶς ἕνεκα φιλαύτου δειλίας ἐμποδίζουσαι τὰς θυγατέρας αὐτῶν νὰ νυμφεύωνται στρατιωτικούς, σφάλλουσι τὰ μέγιστα. Σφοδρῶς δὲ ἀπεχθάνεται τοὺς μηδὲν ἄλλο δυναμένους νὰ κάμνωσιν ἢ τὸ μὲν ἔαρ νὰ φονεύωσι περιστεράς, τὸ δὲ φθινόπωρον φασιανούς· καὶ γενναίως ἀντικρούει τὴν μητέρα, ὅσάκις προκειμένου περὶ τοιούτων ζητημάτων ἐκείνη ἀντίειπῃ. »

α Κατὰ δὲ τὸ δεῖπνον ὁ πατὴρ μετὰ προσποιητῆς ἀπαθείας, — Ἐπειδὴ, λέγει ὁ νέος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς οὕτως εὐγενῶς ἡμῖν προσηνέχθη, προσεκάλεσα αὐτὸν ὅπως συνδειπνήσωμεν τὴν προσεχῆ τετάρτην. — Τὴν προσεχῆ τετάρτην! εἶπεν ἀποροῦσα ἡ μήτηρ· ἀλλὰ πρὸς τί τοσαύτη βία! πρὸς τί σὶ συγκαί στρατιωτικαὶ ἐπισκέψεις! καλὸς μὲν καὶ ἀγαθὸς ὁ νέος ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ θέλει ὀδηγήσει καὶ ἄλλους καὶ οὕτως ἐφεξῆς. »

— α Δευτέρα τῇ 9 η Ἰουνίου. Ὁ θλάξ! καίτοι ἐπὶ ὅλην ὥραν προσεπάθουν σήμερον νὰ γράψω, ὡς ἀποδεχόμενος, τετραστόιχον ἐπιστολὴν καὶ πολλάκις μὲν ἤρχισα αὐτὴν, μετὰ πολλοὺς δὲ κόπους ἔφερον εἰς πέρας, ἐν τούτοις μετὰ τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς ἐνθυμοῦμαι ὅτι εἰς τοὺς τέσσαρας ἐκεῖνους στοίχους δις τὴν λέξιν εὐχαρίστησις ἐπανέλαβον! »

— α Δευτέρα τῇ 9 η Ἰουνίου. Ὡ χαρά! ἐδέχθη! Κατὰ τὸ γεῦμα σήμερον ἡ μήτηρ στρέψασα τὰ βλέμματα πρὸς τὴν αὐλήν, ἣτις φαίνεται ἀπὸ τοῦ ἐστιατορίου, καὶ σκυθρωπάσασα — Ἄριστα! λέγει· ἰδοὺ καὶ ἄλλος στρατιώτης περιφερόμενος ἐν τῇ αὐλῇ! Ἐγὼ δὲ στραφεῖσα καὶ παρατηρήσασα αὐτόν — Ἄ! κράζω ἀκούσιως ὁ Πικέτος! Καὶ ἡ μήτηρ ἐκτεπληγμένη — Λοιπὸν σὺ, λέγει, ἔμαθες τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν στρατιωτῶν! — Ὡ! ὄχι· μήτηρ, εἶπον ἐγὼ· τούτου μόνον· διότι οὗτος τὴν προτεραιάν ὠδήγησεν ἐνταῦθα τὸν Ἄρην. Ἄλλὰ τὴν μάμμη ἀσβεστος γέλωσ κατέλαβε. . . Ὡ! εἶναι εὐθυμος, λίαν εὐθυμος ἡ μάμμη μου, ἀφοῦ καὶ ἔφαλλε σήμερον ἀναβαίνουσα τὰς βαθμίδας. . . Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότατον πάντων! μετὰ πολλὰς ματαίας ἀποπειράς κατώρθωσα ἐπὶ τέλους νὰ ὑποκλέψω σήμερον τὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ. . . Ὅποια κομψότης! ὅποια εὐκοσμία καὶ ἐν τῇ ἀπλότητι αὐτῆς! Ἄλλ' ἀνάγκη ἀπολύτως ὅπως τὴν ἀντιγράψω καταλέξιν:

α Κύριε· λαβὼν τὴν ἐπιστολὴν δι' ἧς τιμῶντές μες προσκαλεῖτε εἰς τὸ τῆς προσεχοῦς τετάρτης δεῖπνον μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως καὶ βαθείας εὐγνωμοσύνης ἀποδέχομαι τὴν πρόσκλησιν ὑμῶν. Μετὰ μεγάλης δὲ εὐχαριστήσεως μαθαίνω καὶ ὅτι ἤρρεσεν εἰς τὴν δεσποινίδα ὁ ἵππος. Δέξασθε λοιπὸν, Κύριε, τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ πρὸς ὑμᾶς θαθῶς σεβασμοῦ μου καὶ χαίρετε. » Εἰμὶ βεβαι-

στάτη ὅτι ἐπαναλαμβάνων δις τὴν λέξιν εὐχαρίστησις προσεπάθησεν οὕτω νὰ ἐξάρῃ τὴν ἐννοίαν αὐτῆς· διότι ἤξευρεν ὅτι θέλω ἰδεῖ τὴν ἐπιστολὴν του. »

— α Τρίτῃ 10 η Ἰουνίου. Δειπνίζω αὔριον παρ' αὐτῆ! »

— α Τρίτῃ τῇ 10 η Ἰουνίου. Αὔριον δειπνίζει μετ' ἐμοῦ! » Ὡστε φθάνομεν εἰς τὴν σπουδαίαν ἡμέραν τοῦ δεῖπνου. Ἄρχισε λοιπὸν ἐσὺ τὴν διήγησίν του.

— Νὰ σοῦ πῶ Λυμπιάδα μου, ἃς μείνωμεν ἀπόφα ἕως ἐδῶ· ἔπειτα γὰρ νὰ ἰδοῦμεν καὶ τὴν ὥραν.

— Ἄ! . . . δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα!

— Δύο μετὰ τὰ μεσάνυχτα! αὐτὸ μόνον εἶναι ἀρκετὸς λόγος νὰ σταθοῦμεν ἀπόφα ἕως ἐδῶ. Ἄλλὰ καὶ ἄλλο πρᾶγμα· εἰς τὸ ἐξῆς, νομίζω, τὰ ἡμερολόγιά μας θὰ γείνουσι ὅλως διόλου μονότονα, διότι ὀλονὲν ἔρωτες καὶ πάλιν ἔρωτες. Τούλαχιστον τὸ ἰδικό μου τοιαῦτα ἔχει.

— Καὶ τὸ δικό μου τὰ ἴδια.

— Ἐπειτα ἔρωτες κοινοὶ καὶ συνήθεις· δηλ. ἡμεῖς πλέον ἐλεύθεροι νὰ βλέπωμεν συχνὰ ὁ ἓνας τὸν ἄλλον, νὰ συνομιλῶμεν ἐνῶ ἐκεῖνο τὸ ὅποιο ἐγὼ τοῦλάχιστον θεωρῶ σπουδαιότατον εἰς τὴν ἱστορίαν μας καὶ τὸ ὅποιο εἰς ὀλίγους εὐτυχεῖς θνητοὺς συνέβη, εἶναι ἡ ἀρχή. Ἐγαπήθημεν, ψυχὴ μου, φυσικὰ καὶ οὕτως εἶπεν ἀπὸ ἐνστικτοῦ, μακρόθεν καὶ μετὰ τὸν πρῶτον βλέμμα χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην νὰ συνομιλήσωμεν καὶ νὰ γνωρισθῶμεν. Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, τὴν πρώτην φοράν

ποῦ σὲ εἶδα εἰς τὸν σιδηρόδρομον ἀμέσως ἐδιάβασα μέσα εἰς τὴν ψυχὴν σου ὡσὰν εἰς βιβλίον· ἀμέσως σὲ ἐκατάλαβα σὲ ἐνόησα. Ἀπὸ τὰς 11 δὲ τοῦ Ἰουνίου, δηλ. τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου, ἕως εἰς τὰς 17 τοῦ Αὐγούστου, τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας, εἶπαμεν ἀληθῆρα πολλά καὶ γλυκὰ λόγια, ἀλλὰ ποτὲ, Λύπη μου, ποτὲ δὲν ὠμίλησαμεν ἔτσι γλυκὰ, ἔτσι μὲ πάθος, ὅσον τότε ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν αὐτὴν κοντὰ εἰς τὸν Ἄρην καὶ τὸν Πικέτον! Τόσον συνενικήθη, τότε, τόσον, ὥστε ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν ἐτελείωσε πλέον γιὰ ἴμένα τὸ μέλλον μου! καὶ ἐβγήκα ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ἀπόφασιν καὶ μὲ βεβαιότητα ὅτι θὰ ἦσαι πλέον γιὰ πάντα ἴδική μου καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς ὁ μόνος μου σκοπὸς θὰ ἦναι, νὰ προσπαθῶ ἐν ὅσῳ ζῶ διὰ τὴν ἰδικὴν σου εὐτυχίαν. Ἐκτοτε δύο χρόνια πέρασαν· γιὰ πὲς με λοιπόν, ψυχὴ μου, πὲς με φῶς μου, ἐπέτυχα ἕως τώρα ἀρκετὰ τοῦ σκοποῦ μου;

— Ὡ! ναί, ἀγάπη μου! ναί! ναί! . . .

Ἡ Ὀλυμπιάς δὲν ἦτο πλέον ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἀλλ' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου αὐτῆς. ἀφέντες δὲ κατὰ μέρος τὰ ἡμερολόγια δὲν ἀνέγνων πλέον κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα.

Τελος.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΔΡΑΜΑ

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ λαμβάνουσιν ἐνίοτε χώραν συμβάντα τὰ ὅποια ἀποδεικνύουσι τρανῶς τὸ ὀρθὸν τοῦ ῥητοῦ, ὅτι αὐτὰ πολλάκις τὸ ἀληθὲς δύναται νὰ μὴ εἶναι πιθανόν. » Τόσον ἔκτακτα, τόσον περιέργα εἶναι τὰ συμβάντα ταῦτα. Δίκη διεξαχθεῖσα πρὸ τινος ἐν τινι κακουργοδικεῖῳ τῆς Γαλλίας ἐνεποίησε διὰ τὸ ὅλως ἔκτακτον τῶν περιστατικῶν βαθεῖαν ἐντύπωσιν.

Ἐν τινι ἐξοχικῷ κτήματι ἔζη οἰκογένεια ἔντιμος καὶ εὐπορος, ἔχουσα μίαν κόρην εὐειδῆ, ἧς ἠρῶντο δύο νέοι ἀδελφοί. Οἱ νέοι οὗτοι ἀνῆκον εἰς ἀρχαίαν καὶ εὐπόλητον οἰκογένειαν, κατοικοῦσαν ἑπαυλιν ὀλίγον τοῦ ἐξοχικοῦ κτήματος ἀπέχουσαν. Καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ἰδιαιτέρως ἐζήτησαν εἰς γάμον τὴν ὡραίαν αὐτῶν γειτόνισαν. Προτιμηθέντος τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ ὁ νεώτερος, νέος ζωηρῶν αἰσθημάτων, ἐγένετο μελαγχολικὸς καὶ σκυθρωπός· ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους ἐπλανᾶτο μόλις εἰς τὰ δάση ἢ ἐκλείετο ἐν τῷ δωματίῳ του μὴ θέλων νὰ βλέπῃ κανένα οὔτε τρώγων, οὔτε πίνων καὶ ὅσῳ ἐπλησίαζεν ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου τοσοῦτον σκυθρωπότερος καὶ μελαγχολικώτερος καθίστατο. Μίαν ἐβδομάδα πρὸ τοῦ γάμου τοῦ ἐξήρχετο ὁ πρεσβύτερος ἀδελφὸς τὴν νύκτα ἐκ τῆς οἰκίας τῆς μνηστῆς του, ὅτε πλησίον μικροῦ δάσους, τὸ ὅποιον ἐ-

χώριζε τὰ δύο κτήματα ἐκτυπήθη αἰφνης ὑπὸ σφαίρας πυροβόλου ὄπλου καὶ ἔπεσεν αὐθωρεὶ νεκρός· χωρικοὶ εὐρόντες τὴν πρῶτον τὸν δυστυχῆ νέον, ὃν ὅλοι ἠγάπων καὶ ὑπελήπτοντο, μετέφερον αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἡ λύπη τοῦ νεωτέρου ἀδελφοῦ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ πρεσβυτέρου τοῦ ἦτο μεγάλη· δύο ὀλοκλήρα ἔτη βαθύτατον ἐτήρησε τὸ πένθος καὶ ἐλέγετο μάλιστα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γείνη μοναχὸς ἢ οἱ ἦθελεν αὐτοχειρισθῆ. Μετὰ παρέλευσιν ὁμως τῶν δύο ἐτῶν αἰφνης καὶ ἀπροσδοκῆτως ἐγένετο γνωστὸν ὅτι ἐνυμφεῖται τὴν μνηστῆν ὀλοφονηθέντος ἀδελφοῦ του. Μὲ ὅλας τὰς δραστηριότητας τῶν ἀρχῶν ἐρεύνας, μὲ ὅλας τὰς ἀνακρίσεις ὁ δολοφόνος δὲν εἶχεν ἀνακαληφθῆ. Τὸ μόνον ἀντικείμενον τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ ὀδηγήσῃ εἰς ἀνακαλύψεις τοῦ διαπράξαντος τὸν φόνον ἦτο μικρὸν τεμάχιον χάρτου ἡμικεκαυμένον καὶ μέλαν ἐκ τῆς πυρίτιδος, τὸ ὅποιον εἶχε χρησιμεύσει ὡς βύσμα (στουπίον) τοῦ ὄπλου. Ἐπὶ τοῦ χάρτου τούτου ἦσαν τετυπωμένοι στίχοι τινὲς ἀποτελοῦντες τὸ τέλος δημῶδους τινὸς ᾄσματος· ἀλλ' ἡ ἀνάκρισις μὲ ὅλας τὰς ἐντόνους προσπάθειάς της δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ τὸ βιβλίον, ἐξ οὗ ἦτο ἀποκεκομμένη ἡ σελίς αὐτῆ. Ἐφυλακίσθη ὡς ὑποπτος λαθρέμπορός τις, ἀνὴρ βίαιος καὶ κακὴν ἐς τῆ χώρα χαίρων φήμη· ἀλλὰ καὶ οὗτος μετ' ὀλίγον ἐλλείπει ἀποδείξων ἀπελύθη, καὶ τὸ συμβάν βαθμηδὸν ἐλησμονήθη.

Ἐίκοσι παρήλθον ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς

τοῦ μυστηριώδους φόνου. Ὁ τὴν μνηστῆν τοῦ ἀδελφοῦ του νυμφευθεὶς ἦτο οἰκογενειάρχης εὐτυχῆς, ἀνὴρ πλούσιος καὶ χαίρων μεγάλην ὑπόληψιν· εἶχε δὲ τρεῖς θυγατέρας, ὧν ἡ πρεσβυτέρα ἦτο μενηστευμένη καὶ ἐπρόκειτο νὰ ὑπανδρευθῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνακριτοῦ ἐκείνου ὅστις εἶχε διεξαγάγει τὴν ὑπόθεσιν τοῦ φόνου. Ὁ γάμος τελεῖται, γάμος λαμπρὸς καὶ ἐν χαρᾷ μεγάλῃ τῶν δύο οἰκογενειῶν. Οἱ δύο συμπαῖθεροι ἐναγκαλίζονται καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους, οἱ νεόνυμφοι εἶναι εὐδαίμονες. Μεγαλοπρεπὲς παρατήθετε μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ γάμου συμπόσιον καὶ τὰ φαγητὰ εἶναι ἐκλεκτὰ καὶ οἱ οἶνοι ἄφθονοι καὶ ἡ εὐθυμία γενική. Μετὰ τὸ γεῦμα προτείνουν διάφορα ᾄσματα ὡς τοῦτο ἔθος ἐντισιν ἐπαρχίας τῆς Γαλλίας· οἱ συνδαίτυμονες ᾄδουσιν ὅλοι κατὰ σειρᾶν. Παρακληθεὶς καὶ ὁ πατὴρ τῆς νύμφης ᾄδει παλαιόντι δημῶδες ᾄσμα, τοῦτοιοῦν ἐκείνην τὴν στιγμήν τῷ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν. Ἄμα τὸ ἐτελείωσεν, ὁ συμπαῖθερός του, ὁ ἄλλοτε ἀνακριτῆς νῦν δὲ ἀνώτερος δικαστῆς, τὸν ἠρώτησε «Ποῦ εὔρες αὐτὸ τὸ ᾄσμα· ἐγὼ γνωρίζω τοὺς τελευταίους αὐτοῦ στίχους, οἵτινες μοὶ ἔμειναν ἐντετυπωμένῃ εἰς τὴν μνήμην διότι μοὶ ἐνθυμίζουσι σπουδαίαν τινὰ καὶ μυστηριώδη ὑπόθεσιν, ἣν εἶχον ἄλλοτε διεξαγάγει· ἐγήρασα ὁμως καὶ ἔχασα ὀλίγον τὸ μνημονικόν μου.»

Τὴν ἐπιούσαν οἱ νεόνυμφοι ἐπεχείρησαν στερεότυπον ταξίδιον τοῦ γάμου· ἀλλ' ὁ

ἀρχαῖος δικαστὴς δὲν εἶχεν ἡσυχίαν· ἐ-
πανειλημμένος ἐψιθύριζε τοὺς ὀλίγους ἐ-
κείνους τοῦ ἄσματος στίχους καὶ δὲν κα-
τῶρθονε νὰ ἐνθυμηθῆ εἰς ποίαν περίστα-
σιν τοῦ βίου του τοὺς εἶχεν ἀναγνώσει·
οὕτω παρήλθον καὶ ἄλλα δύο ἔτη. Ἡμέ-
ραν τινὰ ἐξετάζων παλαιὰ ἔγγραφα εὗρε
τοὺς στίχους ἐκείνους, οὓς τοσοῦτον ἐπι-
μόνως ἐζήτηι. Ἦσαν οἱ ἐπὶ τοῦ τεμαχίου
μείναντες, εὐανάνωστοι. Ἐχων ἤδη βά-
σιν τινὰ ἀνέλαβε τὴν ἀνάκρισιν μὲ τὴν
ἰδιάζουσαν ἐκείνην ἀκρίθειαν καὶ δραστη-
ριότητα, ἣτις χαρακτηρίζει τοὺς ἀρχαίους
δικαστάς. Τέλος μετὰ πολλὰς ἐρεύνας ἀ-
νεκάλυψεν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ συμπε-
θέρου καὶ φίλου του τὸ βιβλίον ἐξ οὗ εἶχεν
ἀποκοπῆ τὸ φύλλον. Ἀμέσως ἐννοεῖ τὰ
πάντα ὁ ἀδελφὸς εἶναι ὁ δολοφόνος. Ἄλ-
λ' ὅποια ἡ θέσις! ὁ υἱὸς εἶναι γαμβρὸς
τοῦ ἀδελφοκτόνου. Τοῦ δικιστοῦ ἡ συν-
εἶδησις καταπνίγει τοῦ πατρὸς τὸ αἰσθημα·
ἡ δίκη ἀναλαμβάνεται πάλιν ὁ ἀδελφο-
κτόνος ἀνακαλύπτεται καὶ καταδικάζεται.
Τοιοῦτο τὸ δράμα ἐν ὄλῃ τῇ φρικώδῃ αὐ-
τοῦ ἀπλότητι.

(ἐκ τοῦ Ἑσπέρου.)

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ

Πάντες γινώσκωμεν τὰς καπνοσύριγγας

ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἐν αὐταῖς ἀποτιθεμένην
διὰ τῆς χρήσεως ἰξώδη καὶ ἀηδὴ ὕλην·
πάντες ὁμως δὲν γινώσκωμεν ὅτι ἐν τῇ
ὕλῃ ἐκείνῃ εὐρίσκεται τὸ κύριον συστατι-
κὸν τῆς νικοτιανῆς. Ἡ νικοτινὴ ἐν τῶν
δριμυτέρων δηλητηρίων δόσις τῆς ὁποίας
ἐνεπαίσθητος ἐπιφέρει σπασμούς καὶ πα-
ραλυσίαν τῶν νεύρων.

Ἡ δραστικὴ ἐνέργεια τοῦ πτητικῆ
τούτου συστατικῆ τῆς νικοτιανῆς ἐπέφε-
ρεν ἐσχάτως τὸν θάνατον εἰς παῖδα, ἐν
Γαλλίᾳ θελήσαντα παιδιᾶς χάριν νὰ ἐμ-
φυσήσῃ δι' ἀκαθάρτου καπνοσύριγγος φυ-
σαλίδας ἐκ διαλύσεως σάπωνος.

Καίτοι ἤδη τὴν ὀχληρὰν καὶ δύσχηρη-
στον συνήθειαν τῶν καπνοσύριγγων κα-
τήργησε σχεδὸν τὸ κομψὸν τοῦ νέου συρ-
μοῦ καὶ πρόχειρον σιγάρον, οὐδέλωσ ὑ-
στεροῦσι καὶ διὰ τῆς ἀπλῆς τούτου χρή-
σεως τὰ ἐκ τῆς νικοτιανῆς προερχόμενα
ἀπροσδόκητα ἀποτελέσματα.

Οἱ ἐρασταὶ τοῦ σιγάρου εἰσπνέοντες
τὸν διὰ τῆς καύσεως τούτου παραγόμενον
καπνὸν, οὐδὲν ἄλλο ποιῶσιν ἢ πραγμα-
τικὴν ἀπόσταξιν ἐν τῷ στήθει αὐτῶν.
Ὅτι ὁ καπνὸς ὃν ἀποχρέμπουσιν οἱ
καπνίζοντες ἀποκαθαίρεται ἐξ ἰκανῆς πο-
σότητος τῶν ἐξ ὧν συνίσταται βλαπτι-
κῶν στοιχείων ἀποδεικνύει ἡ δημιουργὸς
Χημεία ἡ βάσιν ἔχουσα πλέον πράγμα-
τα καὶ ὄχι ὑποθέσεις· ἀλλὰ καὶ ἐὰν συγ-
κρίνη τις καθ' ἣν ὥραν καπνίζει τὴν δια-
φορὰν τοῦ χρώματος τοῦ ἐν ἀρχῇ ἐκπνεο-

μένου καπνοῦ πρὸς τὴν διαφορὰν καὶ τὰ
φυσιολογικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἀμέσως
ἐπομένου ἐν ἐλευθέρῳ δὲ ἀέρι διαχεομέ-
νου θέλει παρατηρήσει ὅτι ἡ μὲν πρώτη
ἐκφορὰ τοῦ εἰσπνεομένου καπνοῦ ἔχει χρώ-
μα κυανότεφρον καὶ δὲν ἐρεθίζει τόσο
τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ τε καπνίζοντος καὶ
τῶν περὶ αὐτόν, ἡ δὲ δευτέρα καὶ αἰ με-
τὰ ταύτην λευκότερον ἦτον ἀρεὸν καὶ
ἐρεθίζουσα ἰκανῶς τὰς βλενομεμβράνας
τῆς ῥίνας καὶ τῶν ὀφθαλμῶν, ὡς ἐνέχου-
σαι ἀναλογίαν τῶν δηλητηριωδῶν στοι-
χείων μεγαλειτέραν.

Συγγράμματα εἰδικὰ περιφήμων ἐπι-
στημόνων ὡς πρὸς τὴν πάλιν κατὰ τῆς
νικοτιανῆς, πείθουσιν ἡμᾶς περὶ τῆς εἰς
μέγαν βαθμὸν προξενουμένης τῇ ὑγείᾳ
βλάβης διὰ τῆς ἐντελοῦς εἰσπνοῆς ἢ τῆς
καταχρήσεως τοῦ καπνοῦ τῆς νικοτιανῆς
ἐπιφερούσης τὴν φρενοβλαδίαν, τὴν τρο-
μώδη κατάστασιν τῶν νεύρων, τὸν βρογ-
χίτην, τὴν ἐλάττωσιν τῆς ὀράσεως, τῆς
ὀρέξεως κτλ.

Κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος ὁ κ. gré-
llian ἀπέδειξεν ἐναργῶς τὴν παρουσίαν
τοῦ ὀξειδίου τοῦ ἄνθρακος εἰς τὸν καπνὸν
τῆς νικοτιανῆς, ἄλλοι δὲ συγκαταλέγου-
σιν εἰς τὴν σειρὰν τῶν συνθέτων ἐνεργῶν
δηλητηρίων δύο σώματα ἐπίσης φοβερά,
τὸ πυρογαλλικὸν ὀξὺ καὶ τὸ πυροξυλικὸν
ἀμφοτέρα ὑπάρχοντα μὲν ἐν τῷ εἰσπνε-
ομένῳ καπνῷ τῆς νικοτιανῆς πράγματι ὁ-
μως παραγόμενα διὰ τῆς καύσεως τοῦ
σιγαροχάρτου.

Ὅστε δῆλον γίνεται ἐπίσης ὀλέθρια
εἶσι τὰ ἀποτελέσματα καὶ βλάβης προξεν-
ον καθίσταται κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς πρω-
τοπείρους παῖδας τὸ σιγάρον.

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΑΣΙΑΝΟΙΣ.

Παρά τοῖς Ἀσιανοῖς ὁ πατὴρ θεωρεῖται
ὁ Κύριος τῆς οἰκίας. Μεταξὺ δὲ πατρὸς
καὶ υἱοῦ ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ὡς καὶ μεταξὺ
δεσπότου καὶ ὑποτεταγμένου σχέσις· οὐ-
δέποτε κάθηται πλησίον τοῦ ἠνώπιόν του
χωρὶς ἀδείας, οὐδέποτε καπνίζει παρόν-
τος τοῦ πατρὸς, κἂν ἤθελεν ἔχει αὐτὸς
ἤδη τέκνα ἐν ἡλικίᾳ. Ἀνέγνωσα δὲ ποτε
ἐν τινι τῶν ἐλληνικῶν ἐφημερίδων, δημο-
σιευθὲν ὡς πρᾶγμα πρωτάκουστον, ὅτι ὁ
ἡγεμὼν Σκαρλάτος ὁ Καλλιμάχης, ἀναγ-
γελθέντος αἴφνης αὐτῷ ὅτι ἔρχεται ὁ πα-
τὴρ του, ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς
τὴν θάλασσαν ὃν ἐκάπνιζε ναργιλὲν, ὅ-
πως μὴ φοραθῆ ὑπὸ τοῦ γέροντος καπνί-
ζων. Τοῦτο δὲν τὸ γνωρίζω· ἐκείνο ὁμως
τὸ ὅποῖον γνωρίζω εἶνε ὅτι ἀληθῶς οὐ-
δέποτε πρὸ τοῦ γέροντος ἐκάπνιζε, καί,
ἐὰν ἐκράτει πίπαν, ἔκρυπτε πάντοτε αὐ-
τὴν ἐρχομένου τοῦ πατρὸς του· ἀλλὰ τοῦ-
το ἐν Κωνσταντινουπόλει ἦτον τότε τού-
λάχιστον, σύνθησις καὶ οὔτε τῷ ἀνέφερε
τις. Καὶ ἀληθῶς ἐὰν ποὺ εἶν' εὐτυχεῖς οἱ
γέροντες, εἶναι ἀναμφιβόλως ἐν τῇ Τουρ-

κία· ὁ δὲ πρεσβύτης ἐκεῖνος, πρὸς τὸν ὀποῖον, μὴ εὐρίσκοντα τόπον ἐν τῷ θεάτρῳ ἵνα καθῆσθαι, προσεθηκόθησαν μόνον οἱ Σπαρτιάται, ἐν ὁμηγύρει Τούρκων ὁποῖα-δήποτε ἤθελεν εὔρει τὴν ἰδίαν προθυμίαν. Τῶν Ἰουδαίων ἰδίως τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σέβας, ὡς διαταττόμενον ὑπὸ τῆς θρησκείας, εἶνε ἀπεριόριστον. Κἂν πολιτικός νόμος ἀπαλάττει τὰ ἐνήλικα τέκνα τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ὑποταγῆς, ὁ θρησκευτικός παρ' αὐτοῖς θεσμὸς θεωρεῖ τὴν ἐπ' αὐτῶν ἄμεσον ἐξουσίαν τῶν γονέων ἰσόβιον, ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ γονεῖς ἤθελον εἰς ἁμαρτωλοὶ ἀδιόρθωτοι, ἢ καὶ ἐγκληματῆται ἔνοχοι θανάτου. Ἐὰν ὁ υἱός, λέγουσιν οἱ νομοδιδάσκαλοι αὐτῶν, λαμπροφωρεμένος ἤθελε τύχει καθήμενος ἐν τῇ ἐντιμωτέρᾳ καθέδρᾳ, ὡς προῖστάμενος τῆς κοινότητος καὶ ἐλλθὼν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ αὐτοῦ, ἤθελε τοῦ ἐκβάλλει τὰ φορέματα, τὸν κτυπήσῃ καὶ τὸν περιυβρίσῃ παντοιοτρόπως, ὀφείλει νὰ σιωπήσῃ καὶ νὰ ὑπακούσῃ ἀγογγύστως εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὅστις διατάττει τὸ πρὸς τοὺς γονεῖς σέβας. Διηγούνται δὲ ὅτι ῥαβδινὸν τινα ἠρώτησάν ποτε οἱ μαθηταὶ τοῦ : « Μέχρι τίνος ἐκτείνεται τὸ τιμᾶν πατέρα καὶ μητέρα ; » ἐκεῖνος δὲ ἀντί νὰ τοῖς ἀποκριθῇ ἀπ' εὐθείας, διηγῆθη αὐτοῖς τὴν ἐπομένην ἱστορίαν: Ἐθνικός τις, κάτοικος τῆς Ἀσκάλωνος, εἶχε τιμαλφεῖς λίθους, διὰ τοὺς ὁποῖους τῷ προσέφερον ἐξήκοντα χιλιάδας χρυσοῦς· ἀλλ' ὁ πατήρ του ἐκοιμᾶτο καὶ εἶχε τὴν κλειδα τοῦ κιβωτί, ὅπου ἤ-

σαν κλεισμένα τὰ πετράδια, ὑπὸ τὸ προσκέφαλόν του. Ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἤμποροῦσιν νὰ περιμένουν, ὁ υἱὸς ἐπρότειμψε νὰ διαλύσῃ τὴν ἐπικερδεστάτην ταύτην συμφωνίαν, παρὰ νὰ ἐξυπνήσῃ τὸν πατέρα του. Ἄς ἀκούσωσιν τινες τῶν σημερινῶν μας νέοι, καὶ εἴθε νὰ μὴ ἐντραπῶσιν !

ΤΑ ΠΡΩΤΙΣΤΑ ΔΟΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΝΟΟΔΟΥ.

1. *Ἀληθεία.* Μὲ τὴν ἀλήθειαν περισταται ὁ ἄνθρωπος εἰκὼν Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, μὲ τὴν ἀλήθειαν ἔλκει πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ὁμοίων του· μὲ τὴν ἀλήθειαν ἀπολαμβάνει τὸ σέβας τῶν παιδευμένων· μὲ τὴν ἀλήθειαν ἀφίνει ἔνδοξον κληρονομίαν εἰς τὰ τέκνα του· μὲ τὴν ἀλήθειαν χαίρει ὑπόληψιν ἀγαθοῦ συζύγου, καλοῦ πατρὸς καὶ πιστοῦ φίλου· μὲ τὴν ἀλήθειαν ἀποκτᾷ χαρακτῆρα ἀπερίγραπτον τιμίου πολίτου· μὲ τὴν ἀλήθειαν βελτιώνει ὁ ἄνθρωπος τὰ ἦθη, συντρέχει εἰς τὴν τελειοποίησιν τῆς κοινωνίας, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ πλησιάζει τὸν μέγαν Σωκράτην.

2. *Ἀρετή.* Διὰ τῆς ἀρετῆς ἐξομοιούται ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν Θεόν, γίνεται πρῶτότυπον τῆς Ἠθικῆς καὶ ἐξαγάγει τοὺς ὁμοίους του ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς δεισιδαι-

μονίας. Ὁ ἐνάρτεος ἀνασύρει ἀπὸ τὸν βόρβορον τῶν ἁμαρτημάτων τὴν ἀνθρώπινον φυλὴν, τὴν φέρει εἰς τὴν ἡμερον ζωὴν καὶ τὴν βιάζει ν' ἀφήσῃ τοὺς στραβούς δρόμους καὶ νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἥτις εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ πλησίον καὶ ἡ πολυπλασῆσις ὄλων τῶν ἐπιγείων ἀγαθῶν. Ὁ ἐνάρτεος γίνεται ἀκαταμάχητος εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῆς ἀληθείας, παρουσιάζεται θαρραλέως ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου καὶ τιμᾶται μὲ τὸ ἐπάνυμον τοῦ Χρυσοστόμου εἰς τὴν ὑφήλιον.

3. *Δικαιοσύνη.* Ποτὲ ἂς μὴν ἐλπίσῃ εἰρηνικὴν ζωὴν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ὅστις δὲν καθυποβάλλῃ ἑαυτὸν εἰς τοὺς κανόνας τῆς δικαιοσύνης. Φίλοι, συγγενεῖς, ὁμότεχνοι, ἐχθροί, ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα, ὅλοι καταβοοῦν ἐναντίον τοῦ ἀδίκου ἀνθρώπου! καὶ ἡ συνείδησις αὐτῆ τοῦ ἰδιοῦ ἐπαναστατεῖ πάλαι εἰς ἐναντίον του καὶ τὸν κατασταίνει δυστυχῆ, ὡς καὶ εἰς τὰς στιγμὰς τοῦ ὕπνου! τὸ ἔθνος του μισεῖ τὸ ἀδίκον καὶ ὁ γραφικὸς κάλαμος χύνει κατὰ τῆς κεφαλῆς του τῆς Πίσσας τὰς φλογόδης ὕλας. Τὸ ἐπίθετον τοῦ Ἀριστείδου ἀποκτᾷ μόνος τῆς Δικαιοσύνης ὁ φίλος καὶ ἔλκει τῆς ἀνθρωπότητος τὴν εὐγνωμοσύνην εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

4. *Παιδεία.* Τῆς παιδείας τὸ πνεῦμα ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐξέλθῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν χαμαλικὴν τάξιν, ὅπου ἀλλεπάλληλοι συμφοραὶ τὸν ἐθεσαν καὶ νὰ ἀναβῇ εἰς τάξιν ὑψηλὴν καὶ ἐλεύθερον ὁ-

που τὸν περιμένει νέα ζωὴ πλήρης εὐδαιμονίας.

5 *Βιομηχανία.* Ἡ βιομηχανία παύει τὰς ἐπαναστάσεις σβύνει τὰς στάσεις, ἐξολοθρεῖ τὴν πενίαν καὶ εὐτυχεῖ τὰ Κράτη ἐκεῖνα, ὅσα φιλικώτατα ἤθελον τὴν ἐναγκαλισθῆ· τούναντιον δὲ δυστυχεῖ καὶ εἰς φρικωδέστεραν πενίαν κατασταίνει· τὰ Κράτη ἅτινα δὲν ἤθελον τὴν ἀγαπήσει.

ΩΜΟΓΗΣ ΤΩΝ ΑΒΥΣΣΙΝΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΒΟΥΝ.

Ὁ ἐν Ἀβυσσινίᾳ ἀνταποκριτὴς τῆς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος Morning Post διηγῆται, ὅτι ὁσάκις οἱ Ἀβυσσῖνοι θέλουν νὰ φάγωσι κρέας βόειον, ἰδίως τὸ ἀγγλιστὶ λεγόμενον *βιφστέκιον*, χρυζέττουσι διὰ μυχαιρίου τὸν μηρὸν τοῦ βοῦς, ζῶντος, ἔπειτα δὲ ἀνατύροντες τὸ δέσμα φρωσῶσιν ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ ἀποτέμνουσι τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ κρέατος. Τότε σκεπάζουσι πάλιν διὰ τοῦ δέσματος τὴν ἐγκοπήν, καὶ τέλος τὴν δένουσι σφιγκτὰ μετ' ἐμπλάστου ἐκ κοπρίας δαμάλευς. Οὕτως, ἐνῶ ἔχουσι τὸν βούν των ζῶντα, τρώγουσι τὸ κρέας του. Τὸ περιεργότερον εἶναι ὅτι, κατὰ τὸν εἰρημένον ἀνταποκριτὴν, τὸ ζῶον δὲν φαίνεται πάσχον ἐκ τῆς τῆς ἐγγεισῆτος, ἀλλ' ὁμοῦ

